

KIOS

CAROLINE LUIGI

KELLY MALAMATOU

**N 81
01 16**

Περιπλανιόμουν απορημένη
σαν μια σκιά που αναζητά μία ρωγμή στο χρόνο
για να αποκτήσει σάρκα και οστά.
Ώσπου μια νύχτη σκοτεινή
συνάντησα την Περσεφόνη.
Εκείνη μου μίλησε
για τη βίαιη αρπαγή
τον αποχωρισμό
τη μεταμόρφωση.
Την ακολούθησα.

Μια συνάντηση

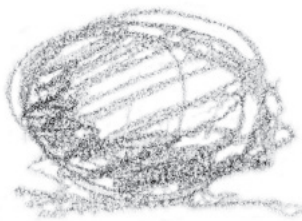
Λυπάμαι
Αυτό το ποίημα
δε θα γραφτεί
Οι λέξεις του
πέρλες που ανήκανε
σε περιδέραιο πολύτιμο
σκορπίστηκαν στο δάπεδο

Κι εσύ τις κοιτάς
βουβή, ανέκφραστη
λες και το κόσμημα αυτό
δεν ήτανε ποτέ
δικό σου

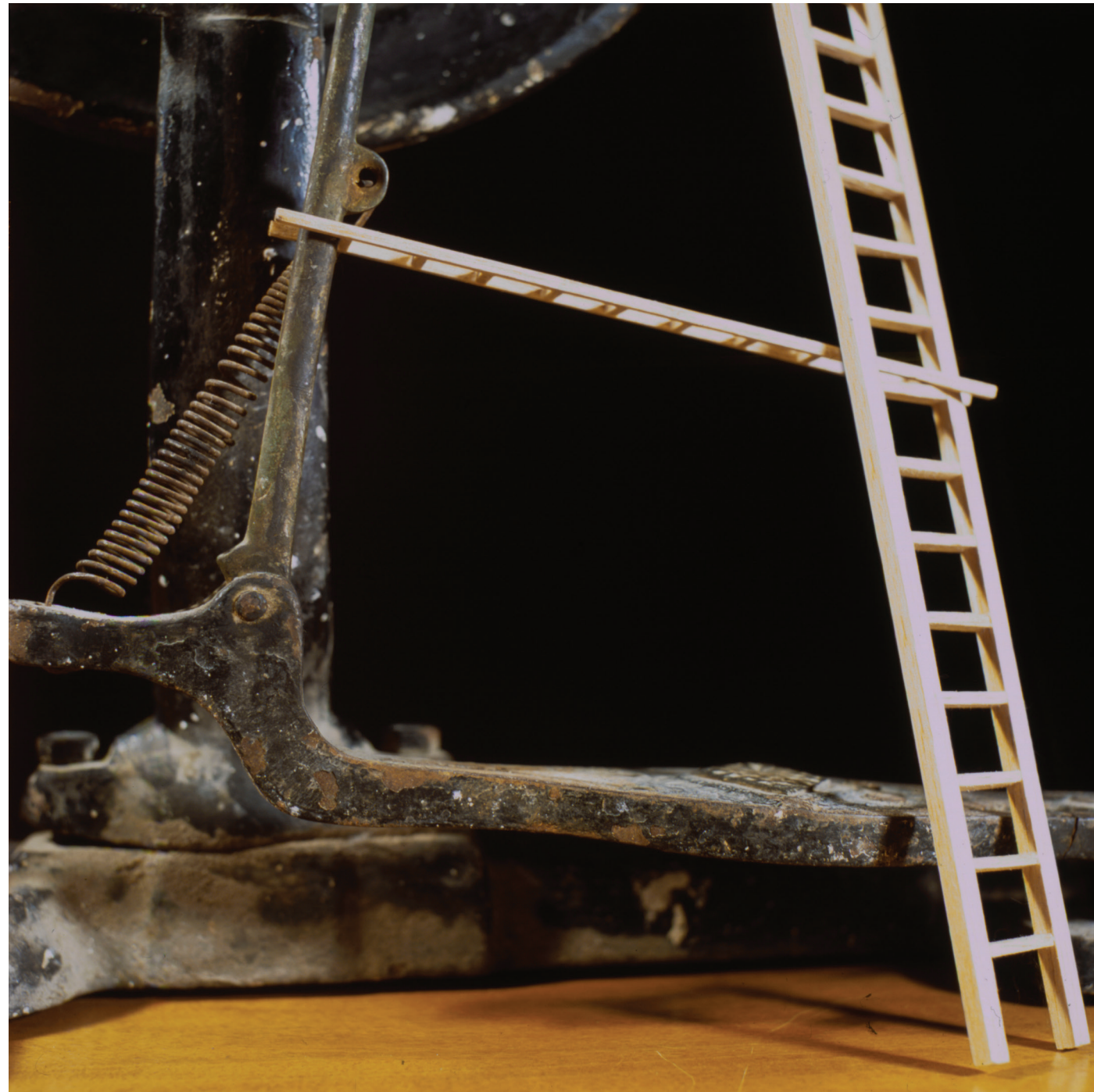
Αποσύνδεση

- Τι θα πάρετε, κύριε;
- Τα συνηθισμένα
Λίγο κενό, λίγη ασυμμετρία και ένα μήλο
Α, ναι, και ένα μαχαίρι, παρακαλώ, να κόψω
κάτι εξογκωμένες παιδικές και εφηβικές μου αντιρρήσεις
που εμποδίζουν την κατάποση
Αυτά προς το παρόν και το λογαριασμό
Προπάντων το λογαριασμό

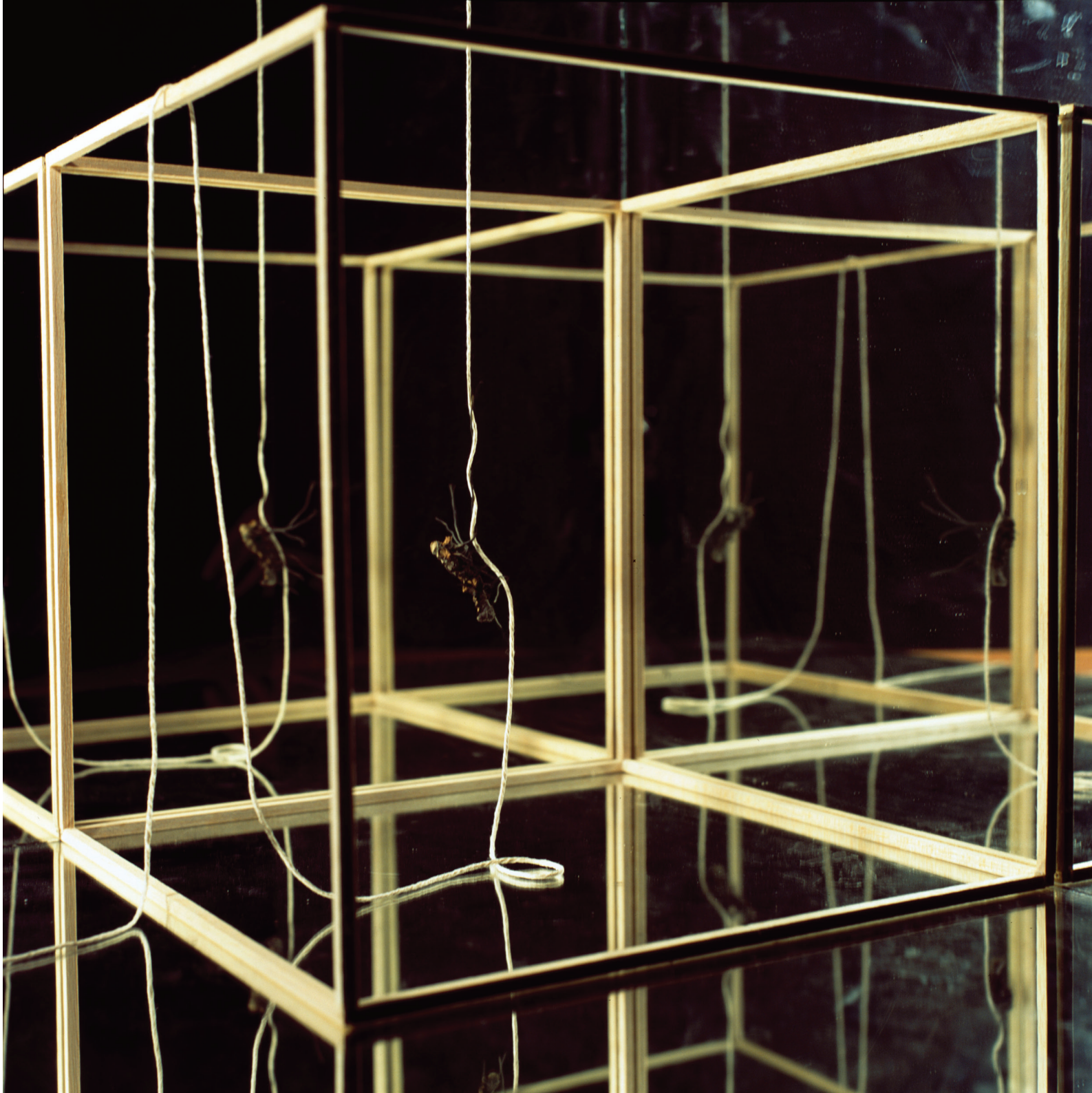
Παραγγελία

Μάθημα συντακτικού

Ασύντακτη ζωή.
Τίποτα δεν ήταν στη θέση του.
Το υποκείμενο σε θέση αντικειμένου
ρήματα μεταβατικά ως αμετάβατα
πτώσεις πολλές
η μία μετά την άλλη
προστακτικές, αρνήσεις κι απρόσωπες εκφράσεις
φωνή παθητική.
Παράδοξο
πώς μια παλιά και ξεχασμένη ασυμφωνία
ακόμη καθόριζε το λόγο.
Ασύντακτη ζωή.
Κι εσύ να προσπαθείς να βγάλεις νόημα.

Η διέλευση της ιστορίας

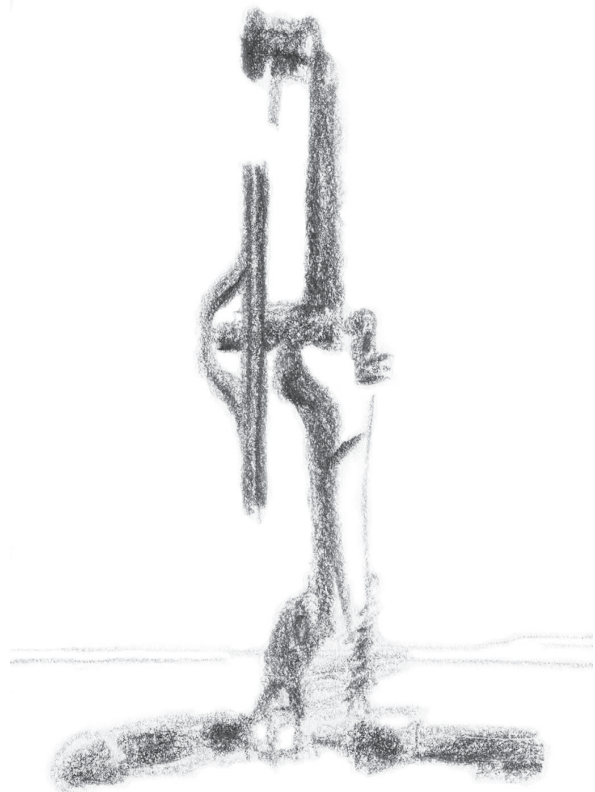
Πάντοτε δύο πραγματικότητες.
Η μία που επιτάσσεται
η άλλη που ψυχορραγεί στα κρυφά.

Μα κάποια βράδια οι λέξεις πέφτουν από τα ράφια
ακολουθώντας τα αισθήματα.

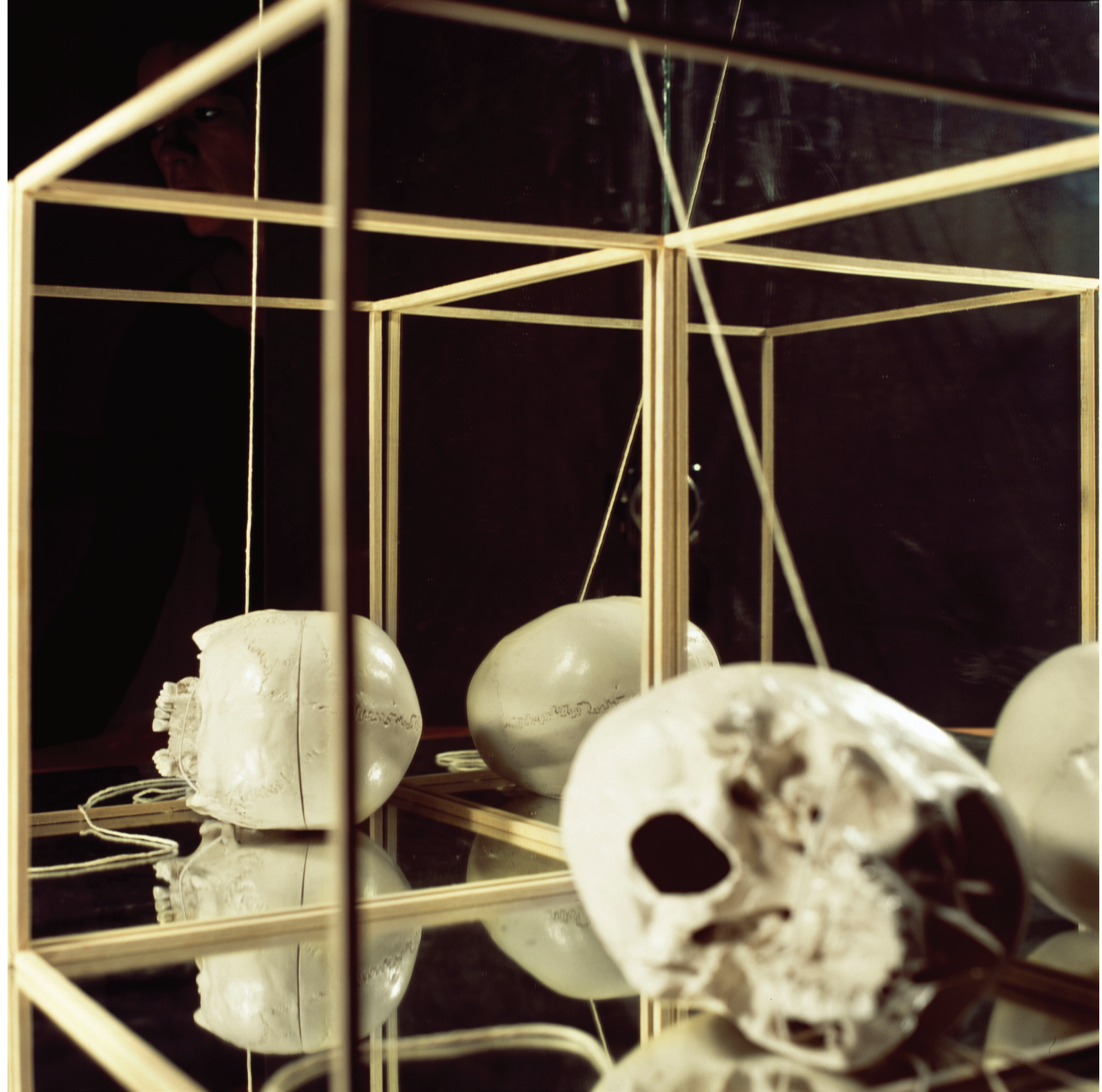
Μαζεύεις τότε γράμματα από το πάτωμα
και σχηματίζεις τη «συνοχή».

Λίγο αργότερα θα ανοίξει ένα παράθυρο
και θα μπει στο σπίτι αέρας,
λουσμένη στο φως η ιστορία.

Θα φύγω είπες
Θα βάλω δύο ρώγες ευφορίας
και λίγη ανθεκτικότητα
σε μια βαλίτσα
και θα δραπετεύσω
Ως την άκρη της παγίδας

Αναπόφευκτο

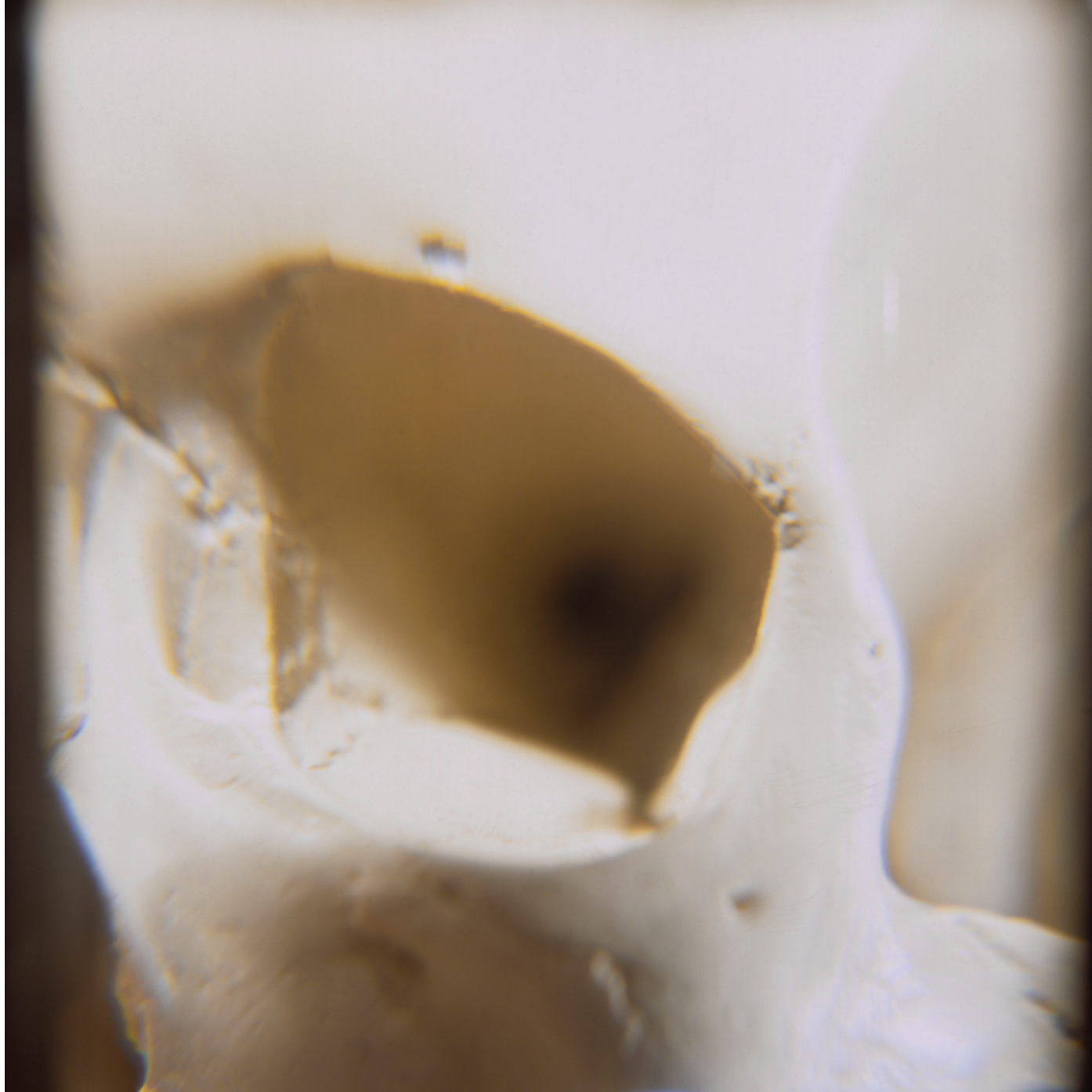

Περί συγκόλλησης

Και ο νέος όμορφος πλανόδιος πωλητής μιας κόλλας που την πουλούσε με τόσο ζήλο σου είπε «Πάρε, είναι πανίσχυρη»
«Τι να κολλήσω;» του απάντησες
«Κολλάει τον ήλιο με το φεγγάρι;
Κολλάει χιόνια με φλόγες;
Κολλάει εκείνο με το άλλο;
Το άλλο με το άλλο, το κολλάει;
Κολλάει πρόσωπα χρόνια κομμένα στα δυο που σε κοιτάζουν εκλιπαρώντας για μία ένωση;
Σπασμένες μνήμες, το χρόνο με το χρόνο, τον κολλάει;»

Κι ο πωλητής απομακρύνθηκε χαμογελώντας κι αφήνοντάς σου πάνω στο τραπέζι το απροσδόκητο και μια κλεψύδρα

Και τα βράδια συχνά
αναζητούσες το Διόνυσο
Εκείνος τότε έμπαινε στο σπίτι
ανέμελος, σαν έφηβος
άλλοτε πνευματώδης
Μα αντί για ένα τσαμπί σταφύλι
κρατούσε στο χέρι του
ένα κρανίο

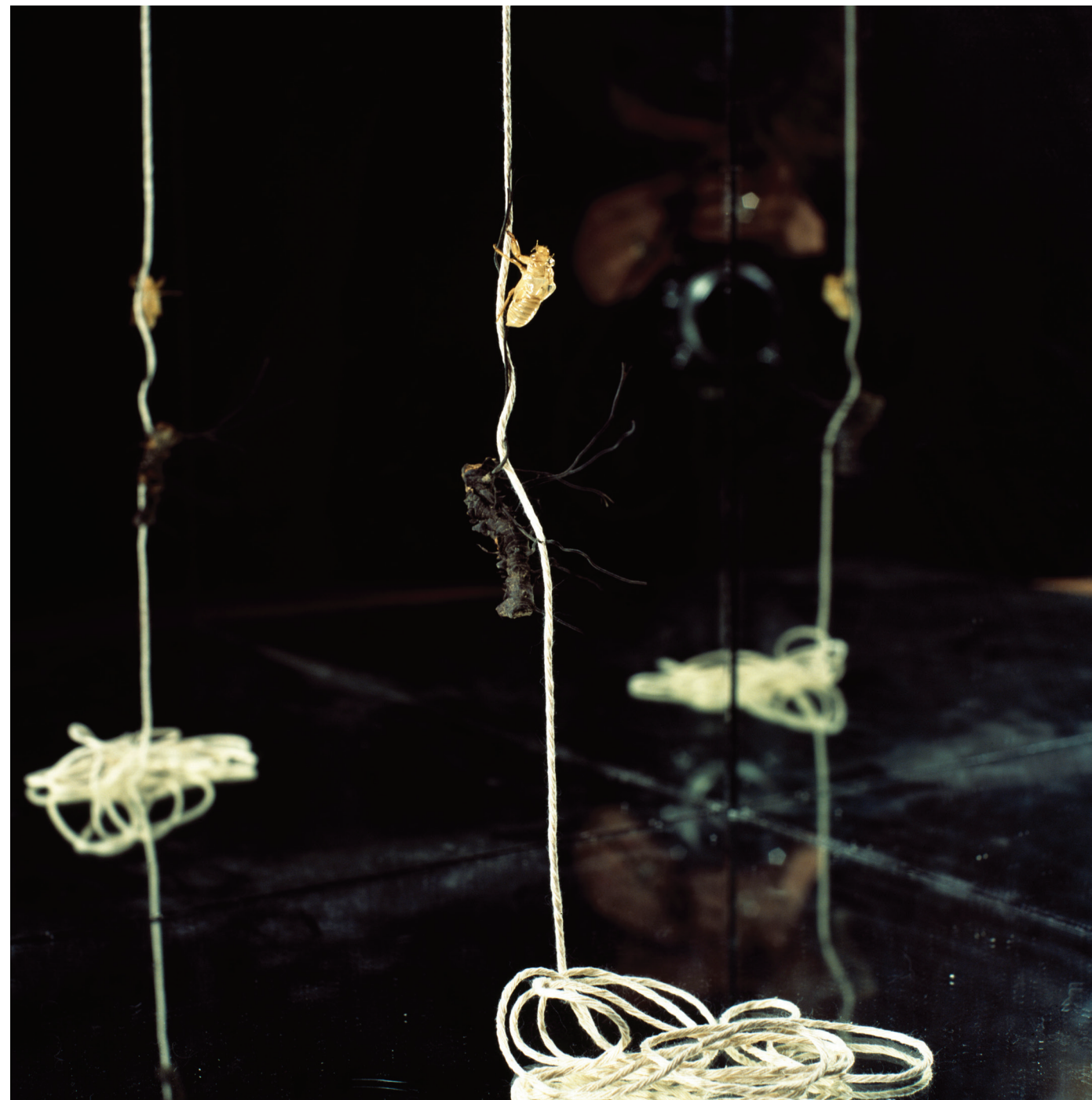

Στα χνάρια του Διόνυσου

Επί Ερειπίων

Και συχνά τελευταία
καθόταν ανάμεσα στα συντρίμμια
Από παιδί βλέπεις αγαπούσε τα ερείπια
Ίσως, γιατί αυτά του έδιναν τη δυνατότητα
να φαντάζεται ή να ανασκευάζει
Ίσως, γιατί αυτά του μάθαιναν την καταστροφή

Σήμερα κάθεται ανάμεσα
σε σπασμένα δίκτυα
θρυμματισμένους λαούς
διαρρηγμένες αμοιβές
διάτρητα όνειρα
Του λείπει όμως πλέον η φαντασία
Γι' αυτό αναρωτιέται μοναχά
τι είναι πιο επώδυνο
Το σπάσιμο ή η συγκόλληση
Ο πόνος άραγε ή η επιδιόρθωσή του
Και τείνει πάντα προς το δεύτερο
Όπως αυτή η κολόνα του ερειπωμένου κλειστού μαγαζιού
Όπως αυτή η κολόνα δωρικού ρυθμού μιας χώρας
που γέρνει

Κάποτε είπες
ή σου ζητήθηκε άραγε
να βρεις ποιος είσαι
Διάλεξες τότε
ένα ωραίο γυάλινο βάζο
Θυμάσαι, αυτό που στόλιζε περήφανα το σπίτι
Το έσπασες
Τα κομμάτια του έπεσαν
βροχή επάνω σου
Βροχή παντού
Όπου ακουμπούσες
Στο μαξιλάρι
στην καλοσύνη
στο φαγητό σου
Κράτησες κάποια θρύψαλα δικά του
σφιχτά στα χέρια σου
Τα έμπηξες μέσα σου
Αυτός ο πόνος
λεγόταν αυτογνωσία

Αργότερα
θα ακουμπούσες τρυφερά
το κολλημένο βάζο στο τραπέζι
Θα έβαζες μέσα του ένα λουλούδι
Μια ορτανσία
Και αυτή η κίνηση
ίσως λεγόταν
αγάπη προς τον εαυτό

Σχέσεις με τον εαυτό

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ ΕΡΓΑ: Caroline Luigi
ΠΟΙΗΜΑΤΑ: Κέλλυ Μαλαμάτου

Αθέατες μεταβάσεις, Αθήνα: Γαβριηλίδης 2011: σ. 3, 5, 6.
Σημεία ρήξης, Μελάνι 2015: σ. 2, 4, 8, 10, 11.
Αδημοσίευτα ποιήματα: σ. 7, 9.
Μτφ.: Caroline Luigi, Caroline Satre (σ. 10).
Διορθώσεις μτφ.: Caroline Satre.

ISBN 978-2-36380-105-0
Editions DEL'ART, Nice, janvier, 2016